

Herfstrood

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

De *Onder de bomen*-serie

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

E-books:

Alle verhalen (tot nu toe)

Twee prinsen

boekerij.nl

Jackie van Laren

Herfstrood

Deel 3 van de *Onder de bomen*-serie

ISBN 978-90-225-9146-8
ISBN 978-94-023-1743-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6436-5 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Don't sit under the apple tree with anyone else but me

– The Andrews Sisters

Wat voorafging

Deel 1: *Lentegroen*

Sylvie van Foreeste is in de lente samen met haar dochter Ties in De Grote Weijde komen wonen – het gebied en de boswachterij rondom de dorpen Lagerweijde en Hogerweijde, in de buurt van Hilversum. Ze vervangt de gepensioneerde boswachter Ter Haar, en haar komst brengt wel enige opschudding: een vrouw alleen, en dan ook nog een alleenstaande moeder, is niet wat iedereen in Hoger- en Lagerweijde als boswachter had verwacht. Toch maakt ze snel vrienden en is ze gelukkig met haar nieuwe werkplek. Voor zover de omstandigheden dat toelaten dan: de reden voor de verhuizing was geen gelukkige. Ze had gesolliciteerd op de baan nadat haar relatie met het schoolhoofd van Ties' lagere school in haar vorige woonplaats Olterloo was stukgelopen.

Ties moet behoorlijk wat moeite doen om haar draai te vinden op de nieuwe school: ze heeft maar een krappe drie maanden de tijd in groep acht om nog wat klasgenoten te leren kennen en dan begint de zomervakantie al. Er zit een meisje bij haar in de klas, Eugenie, dat direct probeert een doelwit van haar te maken, maar daar komt gelukkig snel een eind aan als Ties per ongeluk in contact komt met graaf

Woudenbergh, die op het lokale landgoed woont.

De graaf heet Freek en lijkt in eerste instantie een mensenschuwe, botte zonderling, maar blijkt bij nader inzien hyperintelligent, in dienst bij de AIVD als ethisch hacker en dodelijk verlegen, maar ook heel vriendelijk. Hij is in zijn jeugd gediagnosticeerd met asperger, maar heeft altijd hard gewerkt aan het zo goed mogelijk begrijpen en analyseren van dat waar hij moeite mee heeft. Hoewel hij erg onzeker is, is hij een stuk minder sociaal onhandig dan hij zelf denkt. Hij ziet iets van zichzelf terug in Ties – ze is erg goed met computers voor haar leeftijd – en er ontwikkelt zich een soort vriendschap.

Ties is door haar contact met de graaf meteen veel interessanter, en daarmee minder het slachtoffer van haar vervelende klasgenoten, en ze maakt toch nog een paar vrienden, onder wie een leuke jongen, Hans-Willem.

Freek raakt gaandeweg ook bevriend met Sylvie, vooral omdat die hem een duwtje de goede richting in geeft op het gebied van zijn uiterlijk. Na een paar kleine ingrepen, zoals het bedwingen van zijn verwilderde baard en het knippen van zijn lang uitgegroeide haar, en de aanschaf van wat nieuwe kleren, ziet Freek er eigenlijk best knap uit. Langzaam maar zeker komt hij een beetje uit zijn isolement, en blijkt hij zich beter te kunnen handhaven in het openbaar dan hij zelf dacht. Hij heeft zijn omgeving ook harder nodig dan ooit: op zijn landgoed wordt drugsafval gedumpt, en hij moet zowel de politie inschakelen als de lokale boswachter – Sylvie dus – om zijn landgoed toegankelijk te maken voor wandelaars, in de hoop dat dat verdere dumpings zal ontmoedigen.

Tussen Freek en Sylvie ontstaat de nodige aantrekkingskracht – ze komen er na een avond in het café achter dat ze nogal goed kunnen zoenen met elkaar – maar voor hen

allebei is het niet het juiste moment om daar meer mee te doen. Sylvie denkt dat ze gewoon niet geschikt is voor een vaste relatie, en Freek vindt van zichzelf dat hij er emotioneel niet toe in staat is, zelfs al zou hij het misschien best willen, en hij denkt dat het fysiek onmogelijk is: hij worstelt in het grootste geheim met een aandoening die een relatie in de weg zou staan. Maar de vriendschap tussen hen groeit desondanks en er komt steeds meer onderling vertrouwen. Zozeer zelfs dat Freek vlak voor het eind van het schooljaar, tijdens het eindfeest van de achtstegroepers, doet wat hij nog nooit heeft gedaan: hij vertelt met veel moeite aan Sylvie hoe afschuwelijk diezelfde avond voor hemzelf is verlopen toen hij op het punt stond om naar de middelbare school te gaan.

Sylvie krijgt meer inzicht in Freek: wat voor man hij echt is en wat hem heeft gevormd. En Freek – verrassend opgelucht na zijn openhartigheid – durft voor het eerst sinds heel lang te hopen dat iets in zijn leven zich nu toch echt, eindelijk, een beetje ten goede zal keren...

Deel 2: *Zomerloof*

Sylvie en Freek hebben eerder al, op een van hun rondes over het landgoed, een afgelegen veldje aangetroffen met een wietaanplant erop, dat wordt bewaakt door tot camera omgebouwde mobiele telefoons. Freek vindt in zijn bos een netwerk van kleine wifizendertjes, die de camerabeelden ergens naartoe sturen. Hij heeft een aantal jaren geleden uit geldnood het landhuis verhuurd – hij woont zelf in het koetshuis – en verdenkt nu zijn onderhuurders, maar heeft geen bewijs. Misschien zijn de onderhuurders ook wel verantwoordelijk voor de drugsdumpings, maar opnieuw ontbreekt het aan bewijs.

Freek maakt gebruik van zijn positie als ethisch hacker voor de AIVD om in kaart te krijgen wat de rol van zijn onderhuurders precies is, maar moet daarbij allerlei hindernissen nemen die voor hem ver over de grens gaan van wat hij aankan. Dat gaat hem niet in de koude kleren zitten: hij raakt heel langzaam steeds verder overprikkeld. Wat hem nog een tijdje bijeenhoudt is het feit dat er tussen hem en Sylvie, bijna tegen wil en dank, en ook al was hij er zeker van dat hij een stofwisselingsziekte had die een relatie in de weg zou staan, toch echt iets heel innigs groeit.

Maar dan, als het net een week officieel aan is tussen Freek en Sylvie en de situatie met Freeks onderhuurders een kookpunt bereikt, solliciteert Sylvies ex Marcus naar een baan bij de lagere school in Hogerweijde en lijkt die zich in het hoofd te hebben gehaald dat hij Sylvie terug wil. Bovendien zit ook de vader van Ties' vriendje al sinds het afscheidsfeest van de achtstegroepers achter Sylvie aan.

Sylvie wil daar allemaal niets van weten – ze is tenslotte verliefd op Freek – maar Freek ziet dat niet meer helder, want hij is intussen helemaal vastgedraaid in zijn eigen gedachten en overprikkeling. Dat resulteert in een agressieve autistische meltdown, waarin hij zijn halve inboedel kort en klein slaat en hij Sylvie niet alleen overal de schuld van geeft, maar haar ook nog toeschreeuwt dat hij haar nooit meer wil zien.

Sylvie moet de verdrietige waarheid onder ogen zien: een relatie met een man als Freek is veel ingewikkelder dan ze had gedacht, zo niet onmogelijk. En misschien moet ze dan ook maar erkennen dat zijzelf waarschijnlijk niet geschikt is voor vaste relaties: de enige twee pogingen in haar leven tot nu toe waren met Marcus, die haar heeft bedrogen zoals hij iedere vrouw bedroeg, en met Freek, die alles is wat ze zich zou kunnen wensen, maar die tijdens zo'n meltdown van het ene op

het andere moment kan veranderen in een angstaanjagende agressieveling.

De zomervakantie is afgelopen in De Grote Weijde, en Sylvie probeert haar leven weer op te pakken alsof er niets is gebeurd, zoals ze altijd heeft gedaan als er mannen kwamen en gingen in haar leven. Ze heeft Ties om voor te zorgen, en nu ook Hans-Willem, Ties' vriendje, die na veel ruzie bij zijn vader is weggelopen. Maar Freek is geen man die je zomaar vergeet.

Sylvie

I

Ze vond het vreemd, en ook wel een beetje moeilijk, dat Ties weer naar school ging. De middelbare school, het Goyers Lyceum. Het grote werk. Iedere morgen stapte Ties op de fiets, samen met Hans-Willem, ieder met hun lunchpakketjes. Vrolijk pratend en lachend gingen ze op weg, en dan was Ties ook echt helemaal weg, tot een uur of drie, vier in de middag. Bezig met haar eigen leven.

Sylvie voelde zich dan soms ineens vreselijk alleen, waar ze zichzelf een stevig standje voor gaf zodra ze het gevoel herkende. Niet zeuren; ze was blij. Blij dat Ties het zo naar haar zin had op het moment. Ze was ook maar blij dat Ties, ondanks haar normaal gesproken vlijmscherpe observatievermogen, niets mee leek te krijgen van hoe Sylvie zich diep vanbinnen voelde. Haar dochter zat lekker in haar eigen, onbedoeld volkomen egocentrische puberbubbel. Ze had wel gevraagd waarom Freek al twee weken niet meer was langsgeskomen, want ze miste hem wel een beetje, maar de verklaring die Sylvie gelukkig met een strak gezicht had weten op te dissen – dat Freek een tijdje zijn rust nodig had na alles wat er was gebeurd – had Ties voor zoete koek aangenomen, waarna ze haar aandacht weer had gericht op de zaken die haar op dit moment bezighielden. Haar nieuwe school, haar klasgenoten,

de lessen, haar ontluikende liefde. Nee, Sylvie kon niet anders dan blij zijn dat haar dochter dan in ieder geval níét alleen was. Ties had Hans-Willem.

Hans-Willem was in de afgelopen twee weken zeker vijf centimeter gegroeid; die arme jongen trok soms helemaal krom van de pijn in zijn benen, en zijn stem was ook ineens een stuk lager, maar hij was wel erg opgeknapt nu hij bij haar en Ties logeerde. Maar goed dat het zo was gelopen, vond Sylvie, hoewel ze niet graag terugdacht aan die nacht dat ze Hans-Willem hadden opgepikt terwijl hij met een grote rugzak op zijn rug langs de provinciale weg liep. Die arme jongen was van plan geweest weg te lopen naar zijn grootouders in Leidschendam, midden in de nacht en in de stromende regen.

Die nacht was Freek nog bij haar geweest.

Denken aan Freek, aan hoe het was geweest tussen hem en haar, maakte haar verdrietig op zo'n diepe, tot in het merg van haar botten voelbare manier, dat ze dat van harte probeerde te vermijden. Ze kon wel oppervlakkig aan hem denken, gewoon, aan het feit dat hij bestond, en ze kon het ook met Simon over hem hebben – Simon belde haar bijna iedere dag wel om even verslag te doen van hoe het met Freek ging. Maar zodra ze haar eigen gevoel te grondig onderzocht, en toeliet, wist ze bijna niet waar ze het zoeken moest van ellende.

Het was ook idioot; het was een week en twee dagen aan geweest. Of misschien maar een week en één dag, afhankelijk van hoe je rekende, want die laatste zondag, toen het was gebeurd, was Freek meteen vanaf het moment dat ze waren opgestaan al zo raar en gesloten geweest dat die dag eigenlijk niet meer telde.

Het goede van het feit dat de zomervakantie was afgelopen

en dat Ties en Hans-Willem weer naar school gingen, was wel dat er weer wat meer ritme in de dag kwam. Sylvie stond zelf meestal vroeg op – zo rond een uur of zeven – en al helemaal tijdens die vreselijk warme zomerdagen van de afgelopen tijd, waarbij haar boshuisje ondanks de beschutting van de bomen van De Grote Weijde toch heel langzaam opwarmde tot een klein, charmant uitzierend maar moorddadig heet steenoven-tje. Maar de kinderen wilden nog wel eens lang uitslapen, en dan moest ze toch even wachten met aan haar dag beginnen totdat ze eruit kwamen en er behoorlijk ontbeten kon worden. Nu niet; nu was iedereen keurig om half acht beneden, aangekleed en wel.

Hans-Willem at als een bootwerker. Het was een raadsel waar hij al dat eten liet, want hij was op het magere af en nogal slungelig. Geen wonder ook: iedere keer als hij net een beetje gewend begon te raken aan hoe groot hij nu weer was, groeide hij weer een stuk omhoog. Ze kon hem bijna horen groeien, en ze vermoedde dat hij een boom van een vent zou zijn als hij er eenmaal klaar mee was. Ties ging niet zo hard, die was intussen een kop kleiner dan hij, maar ze had de teugels van hun jonge, voorzichtige relatie strak in handen, zo veel was Sylvie wel duidelijk. Hans-Willem was zo dol op haar dat hij alles voor haar wilde doen en zij was lief en zorgzaam voor hem als hij last had van groeipijn. Maar het belangrijkste – ze glimlachte terwijl ze de deur van haar huisje achter zich sloot en naar haar bescheiden terreinwagentje liep – was dat ze veel lachten, samen. Ze hoorde de hele dag gegrinnik. Als ze zaten te gamen, als ze in de tuin zaten, als ze ergens heen gingen en als ze weer terugkwamen. Als ze zo doorgingen, dacht ze, konden ze het nog heel lang met elkaar uithouden.

Ze maakte zich niet echt veel zorgen over wat er tussen die

twee gebeurde als ze alleen waren. Ties was volkomen open naar haar, en onder Ties' invloed begon Hans-Willem langzaam ook wat minder verlegen en gesloten te worden. Ze zoenden elkaar, en hij had wel eens aan Ties' borsten gevoeld (voor zover er al iets zat), maar daar bleef het voorlopig bij.

'We zijn ook nog wel een beetje jong voor meer,' had Ties een keer heel ernstig gezegd tijdens het avondeten, en Hans-Willem had al even ernstig geknikt; zij was twaalf en hij dertien.

'Het komt vanzelf, dat jullie meer willen,' had Sylvie gezegd, 'en dat is ook normaal, dat gebeurt in je puberteit. Maar zolang jullie maar niks stiekem doen, de boel wel veilig houden, en allebei heel duidelijk zijn naar elkaar over wat je wel wilt en wat je niet wilt, dan komt het allemaal wel goed, en dan vertrouw ik jullie, hoor.'

Het was enorm vertederend, die jonge liefde tussen haar dochter en die lange slungel, en het deed haar goed om het te zien gebeuren; het maakte in ieder geval dat ze haar eigen verdriet beter naar de achtergrond kon schuiven. Hans-Willem was een lieve, serieuze jongen en het was ontzettend naar voor hem dat zijn ouders uit elkaar waren en dat hij op het moment eigenlijk noch bij zijn vader, noch bij zijn moeder terecht kon; ze had geen seconde gearzeld om hem in huis te nemen nadat hij bij zijn vader was weggelopen na een week vol ruzies en machtsstrijd. Zijn moeder verbleef bij haar zus in Spanje, dus behalve tijdens schoolvakanties was dat ook niet echt een optie voor die arme jongen.

Hoe je als ouders zo weinig begaan kon zijn met het lot van je kind, zo gefocust op je eigen behoeftes, kon haar verbijsteren. Zo was het niet tussen haar en Ties. Zo zou het ook nooit worden, en er was genoeg liefde in haar huis om er nog eentje bij te nemen, dat bleek maar weer. En al had ze nog geen idee

hoe lang deze situatie zou voortduren, ze merkte dat ze het helemaal niet erg zou vinden als dat langer zou zijn dan een paar weken. Had ze er twee om voor te zorgen. Het idee beviel haar eigenlijk wel.

Ze reed rustig over het pad naar de werkschuur van Staatsbosbeheer, tevreden over het feit dat de gemeente in ieder geval op dit pad de grootste gaten vast had laten volstorten met keitjes. Het reed een stuk beter zo. Een paar weken geleden was het nog een soort hindernisbaan geweest, zoals er nog wel een paar van die bospaden in de nabije omgeving waren; ze had nog aardig wat werk te verzetten met de gemeente voordat ze helemaal tevreden was. Het was een noodzakelijk onderdeel van haar werk, het worstelen met de gemeente, maar als ze moest kiezen tussen dat of worstelen met een grote eigenwijze boom, dan was de keuze snel gemaakt. Ze hield meer van zagen dan van vergaderen, hoewel ze zich – inwendig grinnikend – bedacht dat sommige van die vergaderingen eigenlijk ook een soort gezaag waren, zo lang konden de meer door de wol geverfde gemeenteraadsleden soms doorleuteren over de kleinste, in haar ogen volkomen onbelangrijke zaken.

Dan liever een echte zaag.

Een van de motorzagen in de werkschuur moest worden nagekeken; ze zou hem achter in de auto leggen en, zo nam ze zich voor, even gaan kijken bij het trafohuisje waar zo lelijk de bliksem in was geslagen op de dag dat het tussen haar en Freek –

Nee. Niet verder aan denken. Het was een stuk verstandiger om na te denken over Ties, en Hans-Willem, en hoe ze haar dochter zag veranderen nu ze geen basisschoolkind meer was, maar een meisje dat naar het vwo ging: ze was nu in haar tweede week, en ze praatte al anders, bewoog een beetje anders, deed heel subtiel iets anders met haar kleren en haar haar...

Kleine meisjes waren druk bezig groot te worden.

Sylvie droeg de zware zaag, eigenlijk te zwaar voor haar om lekker mee te kunnen werken, naar haar auto en legde hem achter de achterbank. Toen stapte ze in en reed ze het bos weer in, haar ramen open, vastbesloten te genieten van haar prachtige werkomgeving en het feit dat het een mooie nazomerdag was. Niet te warm en niet te koud. Niet te nat en niet te droog; vannacht was er een plensbui overgetrokken maar nu was het meeste water alweer in de bosbodem verdwenen en hing er hier en daar nog een sliertje damp tussen de stammen. Misschien zou ze zichzelf trakteren op een kop koffie in De Paardentram, als ze klaar was bij het trafohuisje; ze deed dat af en toe sinds ze daar had gezeten met Anouschka, de enige vrouwelijke politieagente in De Grote Weijde, die al heel snel haar beste vriendin was geworden. Anouschka had haar getroost met een kop koffie toen ze zo'n beetje versteend van ellende op de parkeerplaats van het café in haar auto had gezeten. Dat was kort nadat Freek tijdens zijn beangstigende, agressieve uitbarsting hun nog prille relatie zo onverwacht en zo, nou ja, bijna wreed, had beëindigd. Ze had het totaal niet zien aankomen; het was bijna geweest alsof Freek, zachtvaardige, wereldvreemde, lieve Freek, een totale persoonlijkheidsverandering had ondergaan, en hoe ze het ook wendde of keerde, ze was echt even bang van hem geweest.

Morgen is er weer een dag, had Anouschka toen gezegd. Nieuwe dag, nieuwe kansen.

Daar was nog niet veel van terechtgekomen, van die nieuwe kansen, en dat wist Anouschka natuurlijk ook wel, want ze belde zo'n beetje om de dag. Sylvie begreep dat ze dat deed omdat ze bezorgd was of het wel echt goed met haar ging, ook al bezwoer ze Anouschka bij elk telefoontje dat alles prima was.

Ze hadden het eigenlijk nooit over Freek. Ze praatten over Anouschka's onverwachts mooi opbloeiende relatie met Wout, een alleenstaande vader met een zoontje op de lagere school in Hogerweijde, ze hadden het over hoe het was om ineens een bonuskind te hebben – een situatie waar ze, in zekere zin, allebei in zaten –, ze hadden het over Hans-Willems vader, Reindert den Dekker, die altijd zeer nadrukkelijk aanwezig was in de gemeenschap van De Grote Weijde en die te boek stond als een onverbeterlijke schuinsmarcheerder, en ze hadden het over Marcus Rietberger, Sylvies ex, die om een of andere reden achter haar aan was gekomen naar De Grote Weijde. Het was nog steeds niet helemaal duidelijk of hij dat nu expres had gedaan, en met de bedoeling om haar terug te winnen, of dat het toevallig zo was uitgekomen. Sylvie wilde, als ze heel eerlijk was, het antwoord op die vraag ook niet echt weten. Ze wilde eigenlijk het liefst niets meer met Marcus te maken hebben. Hij had een zo mogelijk nog verschrikkelijker reputatie met vrouwen dan Reindert, al had hij, voor zover Anouschka en zij konden zien, nog niet echt de kans gehad om in deze voor hem nieuwe omgeving veel schade aan te richten.

Bij het trafohuisje parkeerde Sylvie haar auto tussen twee bomen, en ze stak het vrijwel kaal gebrande perceel over, waar gelukkig een paar jonge boompjes het toch leken te hebben overleefd.

Aan de andere kant liep ook een pad, een wandelpad, veel smaller en kronkeliger. Het was onderdeel van een langere, meerdaagse wandelroute door het gebied, het Katrijnepad, en sloot aan op andere grote wandelroutes; het was opgenomen in van die internationale boekjes met de mooiste lange wandelpaden in Europa. Het voerde een heel stuk langs de grens van landgoed Woudenbergh, en Sylvie had zich wel eens

afgevraagd of het geen goed idee zou zijn om te kijken of er langs het pad een ingang naar het landgoed gemaakt kon worden, zodat wandelaars – als ze daar zin in hadden – een stukje Woudenbergh mee konden pakken. De natuur op het landgoed leek toch iets anders, iets ouder en woester, dan in het omringende bos.

Het geluid van haar mobiel haalde haar uit haar overpeinzingen.

‘Ha, Simon,’ zei ze toen ze op het schermpje had gekeken, ‘wat bel je vroeg! Heb je vrij vandaag, of ben je niet lekker?’

‘O, nee hoor.’ Simon van Bon was de conciërge van de lagere school in Hogerweijde en een nog niet zo lang geleden uit Canada teruggekeerde jeugdvriend van Freek. ‘Ik heb het gewoon even rustig, en ik dacht: het is tijd voor mijn belletje naar Sylvie.’

‘Je hoeft me echt niet iedere dag te bellen, hoor, als je het druk hebt,’ zei Sylvie snel, hoewel ze het waarschijnlijk vreselijk zou missen als hij eens een dag zou overslaan. Simon was bij Freek geweest toen hij zijn uitbarsting had gehad, toen hij van alles had stukgegooid en al die onterechte beschuldigingen naar Sylvie had geschreeuwd, toen hij een boek naar haar had gegooid en had gebruld dat ze weg moest gaan, weg, wég! Freek had zijn hoofd tegen de muur geslagen tot het bloedde en Sylvie had het heel moeilijk gevonden om ook daadwerkelijk weg te gaan, ook al hadden Freeks woorden haar tot op het bot gekwetst.

Simon had haar toen overgehaald naar de blikseminslag te gaan zoeken, die kort daarvoor met een enorme klap in de buurt moest hebben plaatsgevonden; het bos was brandgevaarlijk na een paar warme, droge zomerweken. Zelf was hij bij Freek gebleven, hij had het huis een beetje opgeruimd toen Freek door zijn energie heen was en in elkaar zakte, hij

had het op de een of andere manier voor elkaar gekregen om die grote vent in zijn bed te leggen en hij had de week daarna op de bank geslapen in het koetshuis om de boel weer aan kant te maken en te zorgen dat Freek, die vier dagen zijn slaapkamer niet uit was gekomen behalve om naar de wc te gaan, nog af en toe iets te eten en te drinken binnenkreeg.

In de tussentijd was het grote huis op landgoed Woudenberg in het holst van de nacht beslopen door een fors overvalteam en waren de heren die het van Freek huurden van hun bed gelicht en in hechtenis genomen. Mede door Freeks speur- en hackwerk was duidelijk geworden dat die huurders een grote rol speelden in een internationaal crimineel netwerk. Freek had van de inval niets gemerkt, omdat Simon zich had opgeworpen als contactpersoon voor Morris, Freeks chef bij de AIVD.

Freek was ziek gemeld, en had dus ook niets gemerkt van het technisch-forensisch team dat zich direct na de arrestaties – nog midden in de nacht – bij Huis De Toekomst had gemeld om bewijsmateriaal te verzamelen en weg te halen. Drie dagen en nachten waren ze non-stop bezig geweest, en na hun vertrek had Simon met Freeks grote sleutelbos het huis weer afgesloten. En hij had voor Jack, Freeks paard, gezorgd. En iedere dag had hij Sylvie even gebeld, om verslag te doen van de voortgang.

Het was haar wel duidelijk dat ze niets kon doen. Het was ook maar al te duidelijk dat Freek blijkbaar niets meer van haar wilde weten, maar dat betekende nog niet dat zij niet wilde weten hoe het met hem ging. En ze vermoedde dat Simon het waarschijnlijk ook wel een beetje nodig had, dat dagelijkse belletje. Hij had toch zomaar, zonder aarzeling, behoorlijk wat op zich genomen, en ook hij moest natuurlijk af en toe zijn ei kwijt.

‘Wat ben je toch een ontzettend goeie vriend, Simon,’ zei Sylvie nu in haar mobiel, terwijl ze een stukje van het pad af liep. ‘Ik hoop maar dat Freek dat ook doorheeft. Of zit hij nog te diep in zichzelf om iets van de wereld om hem heen op te merken?’

Simon bromde wat – Sylvie had al eerder gemerkt dat hij behoorlijk verlegen kon worden van al te directe complimenten – en zei toen: ‘Gisteren was hij alweer wat spraakzamer; we hadden nog niet echt een diepgaand gesprek, maar hij gaf me in ieder geval wel antwoord als ik hem iets vroeg.’

Freek had, na zijn meltdown en die vier dagen in zijn slaapkamer, nog bijna een volle week gezwegen. Het had zo lang geduurd dat Simon zich in de gesprekken met Sylvie hardop had afgevraagd of er ooit nog iets uit zou komen. Maar vlak voordat Simon de bank in Freeks koetshuis weer moest verruilen voor zijn eigen huisje in Hogerweijde, omdat het schooljaar van start ging en ook hij weer iedere dag aan het werk moest, had Freek eindelijk tegen hem gesproken. Het waren maar drie woorden geweest, en ze waren er nogal rasperig uit gekomen.

‘Mijn dank, Simon,’ had Freek gezegd.

Simon had, met zijn weekendtasje met wat schone kleren in de hand, bij de voordeur gestaan. Het koetshuis zag er weer keurig uit, er zat nieuw glas in de tuindeur en alle boeken stonden netjes in de boekenkast.

‘Geen probleem,’ had Simon gezegd, ‘ik ga ervan uit dat jij hetzelfde voor mij zou doen.’

Freek had geknikt, en Simon was weggegaan. Later had hij Sylvie gebeld en uitgebreid verslag gedaan.

‘Het gaat wel goed komen met die grote gek,’ had hij toen gezegd, ‘hij doet er alleen wel lang over om weer een beetje de oude te worden.’

‘Gelukkig,’ zei Sylvie nu, terwijl ze over een grote, afgeval-
len tak heen stapte. ‘Ik ben blij dat hij toch weer een beetje
meer begint te praten. Is hij al bij het grote huis naar binnen
geweest?’

‘Nee, dat trekt hij denk ik nog niet. En het is ook wel een
ongelooflijke rotzooi, hoor; ze doen vast goed werk, maar je
moet maar hopen dat je huis nooit overhoopgehaald hoeft te
worden door zo’n forensisch team, want daarna is het zo’n
beetje onbewoonbaar. Ik heb even gekeken toen ze net klaar
waren, en een paar dagen geleden ben ik nog een keer binnen
geweest om te kijken hoe erg het nou ook alweer was, en toen
leek het wel een nog grotere troep dan ik me herinnerde. Echt
niet te geloven, alsof er een kudde nijlpaarden door het huis is
gedenderd. Geen kastdeurtje zit dicht, alles ligt over de
grond... Zelfs in de kelder is het een puinhoop. Ik heb begre-
pen dat er daar een bescheiden drugslaboratorium is aange-
troffen, en alle potten en pannen en potentieel gevaarlijke
stoffen zijn dan wel weggehaald, maar het stinkt er nog steeds
en er is ook een tussenmuurtje kapotgeslagen. Gewoon een
gipswandje, geen draagmuur gelukkig, maar goed. Wat ze
daar dan verwachtten te zullen vinden, ik heb geen idee. En
er is een slot geforceerd; dat slot van die deur waardoor je
meteen in het souterrain terechtkomt, weet je wel?’

‘Ik ben eigenlijk nooit in het grote huis geweest,’ zei Sylvie,
terwijl ze met kracht een opkomende golf verdriet naar bene-
den drukte. ‘Zover is het met Freek en mij helemaal niet ge-
komen. Nou ja, dat is ook niet zo vreemd: die figuren die het
van hem huurden zaten er natuurlijk nog gewoon in, in die
ene week dat het aan was tussen hem en mij. Ties is wel een
keer binnen geweest, omdat hij zijn piano aan haar wilde la-
ten zien of zoiets.’

‘Het is een vleugel,’ zei Simon. ‘Een joekel van een ding.

Die lijkt het gelukkig allemaal wel te hebben doorstaan, want het is een mooi instrument, hoewel het in de muziekkamer ook een enorme troep is op het moment. Ik zie nog even niet hoe Freek die rommel allemaal in zijn eentje weg gaat krijgen; ik ga hem natuurlijk helpen, maar eigenlijk zouden we nog wel wat meer handjes kunnen gebruiken.' Simon liet zijn opmerking even betekenisvol in de lucht hangen, maar ging toen toch maar verder: 'Nou ja, ik zeg dat nou wel zo, maar jij hebt daar vast geen zin in.'

'Natuurlijk wel!' zei Sylvie meteen. 'Of, nou ja, zin is misschien een groot woord, maar als het nodig is dan ben ik er, hoor. Freek is toch, nou ja, toch een vriend?'

Bijna had ze 'mijn vriend' gezegd.

'Denk je dat het echt over is tussen jullie?' vroeg Simon ineens, onkarakteristiek direct. 'Ik ben er de hele tijd eigenlijk van uitgegaan dat het met Freek wel weer in orde zou komen, maar ook dat het tussen jullie weer goed zou komen, en dat jij dat ook zou willen. Maar misschien heb ik dat wel helemaal mis. Ik weet het ook niet precies; zo lang was het niet echt aan tussen jullie, nietwaar?'

'Nee,' zei Sylvie, haar toon treuriger dan ze wilde. 'Het heeft een dikke week geduurd, en het is dus nu, twee weken later, alweer twee keer zo lang uit als dat het aan is geweest.'

'*But who's counting*,' zei Simon, een klein beetje plagerig.

'Nou ja, zonder grapjes, ik vraag me intussen af en toe wel eens af of ik het me niet allemaal heb ingebeeld.'